

Skákající miny

Myšlenka na použití takzvaných skákajících min proti pěchotě pochází již z roku 1706, kde se návrh objevuje v díle *Nouvelle Fortification*. Jeden z dalších návrhů byla konstrukce plukovníka Marzocchiho z května 1891. Tento Ital navrhl spřažený tlakový spínač spojený zápalnou šňůrou se zařízením, které vystřelilo improvizovanou nálož 100–150 g černého prachu do výšky čtyř metrů, kde explodovala.

Další zmínka se objevuje například v pracích o obléhání Port Arthuru v roce 1904. Mina byla vymrštěna do výšky 10 až 20 stop, kde po dosažení konce drátu explodovala. V roce 1906 si podobně fungující výsvnovou minu nechal patentovat A. H. Friedel.

Poté se začaly objevovat skákající miny na bojištích první světové války, konkrétně v roce 1916 ve výzbroji carské armády. Jednalo se o poměrně novou zbraň, která měla elektrické odpalování a hlavní plášť s mnoha fragmentačními prvky. Mina byla vystřelena do výšky a její tělo bylo spojeno se základnou řetězem, který po dosažení požadované výšky vytrhl pojistku a odpálil hlavní nálož. Podíváme-li se na patent Nielse Waltersena Aasena z počátku první světové války, zjistíme, že to byla pravděpodobně konstrukce tohoto Nora.

S-mine

V roce 1917 si další skákající minu nechal patentovat Američan John Steel; jeho nálož se odpalovala tyčí.

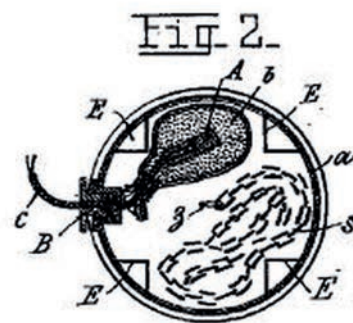
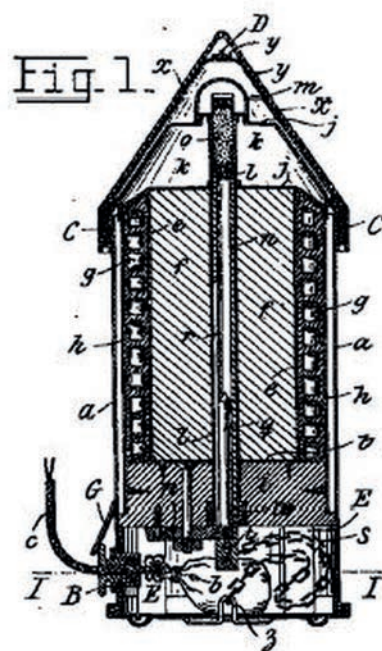
Jako skákající se označují miny, které po iniciaci díky výmetné náloži vyskočí do výšky, kde teprve explodují, čímž jsou zvýšeny jejich smrtící účinky. Postupně se takové zbraně vyráběly a používaly v řadě zemí celého světa.

Německo

Nejznámější byla německá S-mine 35 (Schrappellmine 35/šrapnelová mina 35). Odhaduje se, že v letech 1935–1945 jich bylo v Německu vyrobeno na dva miliony (včetně modernizované verze SMi-44). Mina je tvořena zapalovačem, kontejnerem (výmetnicí) a samotnou minou. Nad terén vyčníval pouze zapalovač s nášlapnými hroty. Pokud voják o hroty třeba jen zavádil větší silou než 70 N (7 kg), uvolnil se úderník a se 4,5s zpožděním se zažehla výmetná nálož, která vystřelila minu do výšky 1,2 m. Při tom se současně zapálil krátký zpožďovač, po jehož odhoření explodovala hlavní nálož, která rozmetala do okolí jak plášť miny, tak ocelové kuličky. Tělo miny tvoří válec o výšce 150 mm (bez zapalovače) a průměru 102 mm. Výška miny je 242 mm, hmotnost 4,1 kg, z toho přibližně 0,5 kg TNT.

Poprvé se nepřítel, v tomto případě francouzští vojáci, setkal s německou S-minou v září 1939 při postupu do německé uhelné oblasti Sársko. Potom například v Itálii wehrmacht nastražil 23 000 min. Samozřejmě byly rozmístěny i na plážích Normandie, zejména v invazním úseku Utah.

Tyto miny měly i velký psychologický účinek a staly se nejobávanějším prostředkem. Němci je umísťovali i v protitankových minových polích, kde po zničení vozidla museli vojáci vystoupit. Skákající miny se používaly také k ochraně německých obrněných vozidel, například u prvních verzí tanku Tiger I. V podstatě se jednalo o vypouštěcí zaří-

Patent Nielse Aasena

zení (Minenabwurfvorrichtung) ve formě šikmých trubek.

Francie

Jako reakci na německou S-minu Francouzi začali vyvíjet minu model 1939. Tvořil ji válec obsahující 60mm dělostřeleckou minu, která byla ocelovou trubkou spojena s nášlapným mechanismem. Ten byl umístěn mimo na tenké desce. Poté, co dojde k iniciaci mechanismu, plamen se trubcí dostane k základně těla a iniciuje výmetnou nálož černé-